

Griuk iš juoko

BOLDŲ ŠEIMYNĖLĖ

Iliustravo David Roberts

Julian Clary

Alma littera

skyrius

Meluoti **NIEKADA** nėra gerai. Kartą pasakiau draugams, kad esu bandelė su dešrele. Užtikrinau, kad tai neabejotina tiesa.

Kai jie pagaliau patikėjo, *apipurškė mane* pomidorų padažu ir įkando į koją.

– Liaukitės! – sušukau neištvėręs. – Aš ne bandelė su dešrele, aš žmogus!

Sakau jums, man tai buvo gera pamoka.
Daugiau nemeluoju. *NIEKADA.*

Todėl patikėkite manimi, istorija, kurią ketinu papasakoti, yra *VISIŠKA TIESA*. Svarbu, kad jūs tai žinotumėte ir suprastumėte, nes tai gana neįprasta istorija. Ir linksma. Linksmai keista. Tiesą sakant, *LABAI LINKSMAI* keista.

Bet tai tiesa. *NUO PIRMO IKI PASKUTINIO ŽODŽIO.*

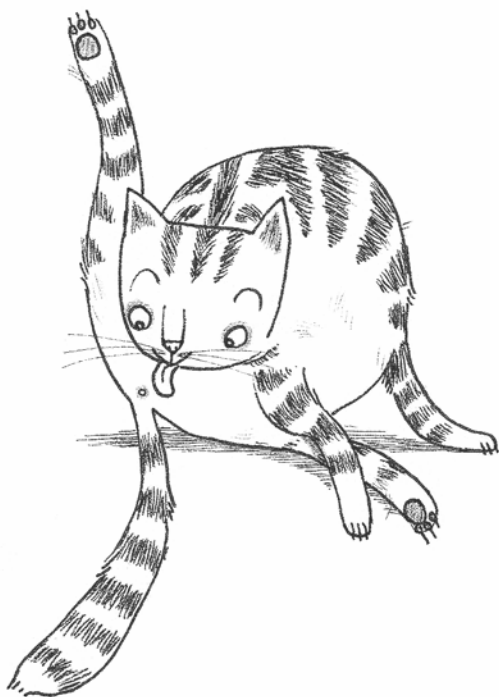
Pirmiausia, kol dar nepradėjau pasakoti, turėtumėte suprasti, kad laikui bėgant žmonės ėmė per daug gerai apie save manyti. Dabar jie įsivaizduoja, kad yra kur kas protingesni nei visos kitos gyvos būtybės.

Jie klysta. Tik dėl to, kad gali skaityti ir rašyti, naudotis peiliu, šakute ir kompiuteriu, žmonės mano, kad yra geresni už kitus gyvūnus. *KAIP KVAILA!* Ar žinote, kad voverė

miške gali paslėpti dešimt tūkstančių riešutų ir prisiminti, kur yra kiekvienas riešutas? Taigi, klausiu jūsų: ar prisimintumėte, kur iškaišiojote dešimt tūkstančių riešutų?

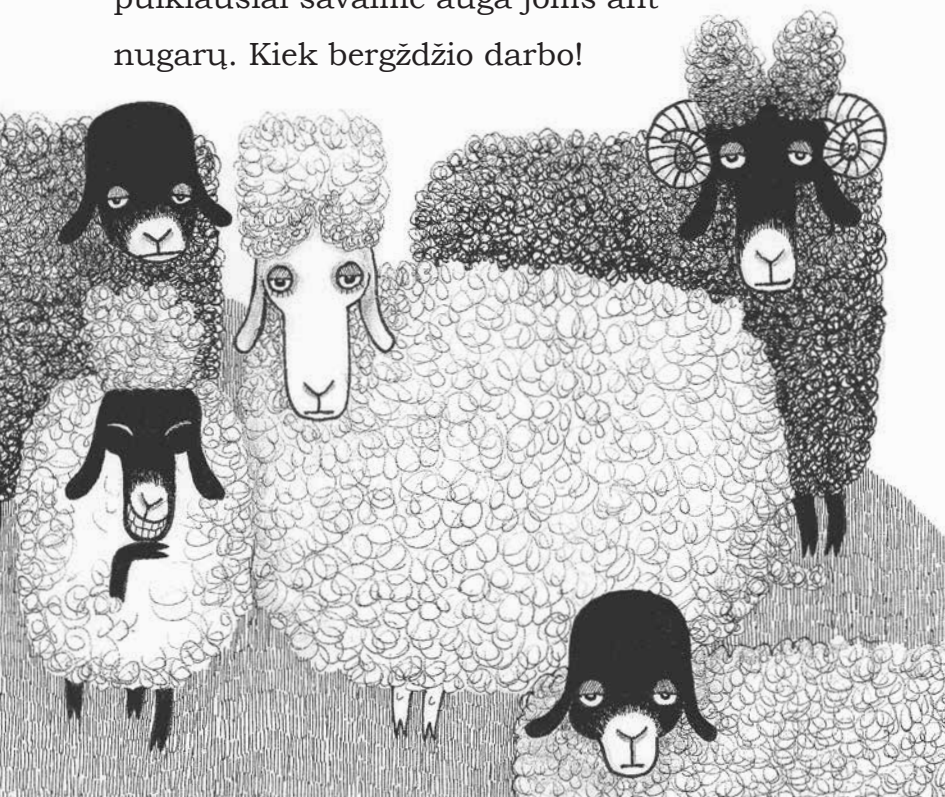
Varlės gali miegoti atsimerkusios. O jūs?

Katinas gali pasilaižyti sau UŽPAKALĮ!
Argi tai ne sumanu?

Ogi iš tikrųjų gyvūnai tokie pat protingi kaip žmonės, tik kitaip protingi. Kartais gyvūnai mano, kad tai žmonės tikri kvailiai.

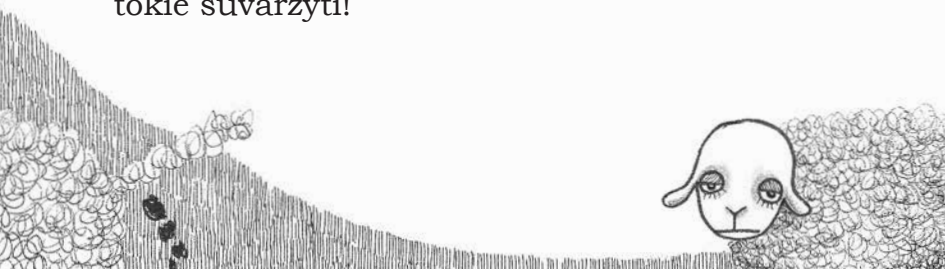
Kai eisite pro lauką, kuriame ganosi avys, sustokite ir pažiūrėkite: jos taip pat žiūrės į jus ramiai ir su užuojauta. Jeigu pažvelgsite iš arčiau, ko gero, net pastebėsite, kad jos kraipo galvas – joms juokinga, kad mes turime vilkėti megztinius ir paltus iš vilnos, kuri kuo puikiausiai savai auga joms ant nugarų. Kiek bergždžio darbo!

Šiaip ar taip, grįžkime prie mano pasakojimo. Viskas prasidėjo prieš dešimt metų tolimoje Afrikoje. Jūs, ko gero, iš nuotraukų ir televizijos laidų žinote, kad Afrikoje labai karšta ir labai gražu. Ten auga miškai, krūmynai ir plyti neapmatomos lygumos, kur gyvena daugybė laukinių gyvūnų – liūtų, dramblių ir žirafų. Taip pat ten yra ryškiaspalvių paukščių, kurie gyvena medžiuose, beždžionių ir gorilų, driežų, hienų, dygliakiaulių ir buivolų. Ten toks įvairiausių gyvybės formų knibždėlynas, kokį tik gali įsivaizduoti.

Turiu pasakyti, kad Afrikoje laukiniai gyvūnai taip pat labai protingi. Jie stebi žmones ir patyliukais kikeną.

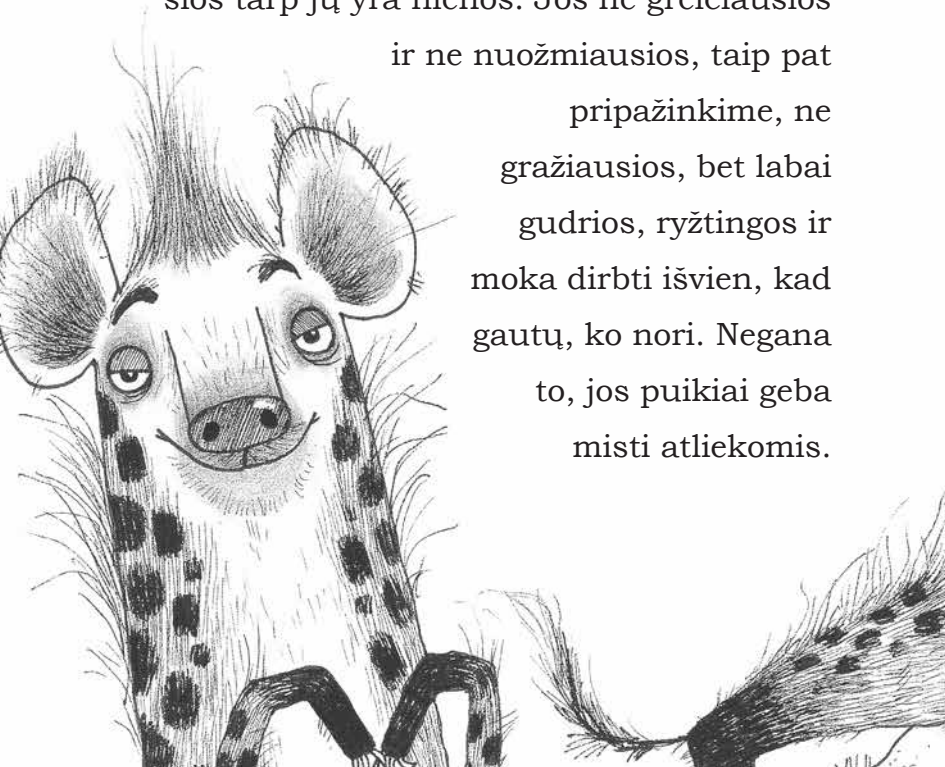
– Sukinėjasi aplinkui susigrūdę autobusuose ir automobiliuose su oro kondicionieriais ir valgo nuobodų virtą maistą! Žmonės atrodo tokie suvaržyti!

– O štai mes, vadinamieji „laukiniai“ gyvūnai, vaikštinėjame visiškai laisvi, – kalbasi jie tarpusavyje. – Mes kvėpuojame šviežiu oru ir valgome šviežią maistą, kuri patys pasigauname, nusiskiname ir rupšnojame. Tai kur kas geriau, mūsų kuklia nuomone!

Koks gyvenimas jums atrodo patrauklesnis?

Visi Afrikos gyvūnai žino, kad protingiausias tarp jų yra hienos. Jos ne greičiausias ir ne nuožmiausias, taip pat pripažinkime, ne gražiausias, bet labai gudrios, ryžtingos ir moka dirbti išvien, kad gautų, ko nori. Negana to, jos puikiai geba misti atliekomis.

Bet labiausiai visus gyvūnus varo iš proto tai,
kas hienoms sekasi geriausiai – jos juokiasi.

Taigi, jos geriausiai žinomos kaip hienos,
kurios juokiasi. Pratisai, garsiai
klykauja ir kikeną.

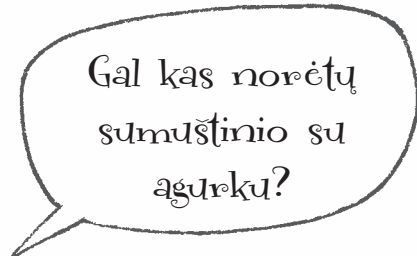
Jos moka
pergudrauti net liūtu
būrį – bėga aplink juos
ratu, juokiasi ir prunkščia,
o kai liūtai sutrinka,
nugvelbia jų maistą.

Turiu pripažinti, hienos nėra labai populiarios tarp kitų gyvūnų. Paukščiai gražiai čiulba, liūtai išpūdingai riaumoja, bet nesiliaujantis protingųjų hienų kvatojimas kitiems gyvūnams kelia galvos skausmą.

Tai štai. Masajų Maroje (tai didžiulis nacionalinis parkas Afrikoje) kartą gyveno didelis hienų klanas. Kvatojančių hienų giminė. Šios hienos kvatodavosi dar labiau nei kitos.

Jos gyveno urvuose netoli safario stovyklos, į kurią atvažiuodavo daug turistų pažiūrėti, kaip natūraliomis sąlygomis gyvena laukiniai gyvūnai. Hienos pamažu priprato prie keistų lankytojų. Jos net atsėlindavo prie stovyklos, suėsdavo maisto likučius, darėsi vis drąsesnės ir įžulesnės. Pagaliau laikui bėgant jos perprato, kaip bendrauja žmonės, – išmoko suprasti žmonių kalbą.

Toje safario stovykloje lankydavosi daug angliškai šnekančių turistų, todėl hienos pamažu ėmė mėgdžioti jų kalbą ir *pradėjo kalbėti*. Tiesą sakant, pirmieji žodžiai, kuriuos jos ištarė bendraudamos tarpusavyje, buvo tokie:

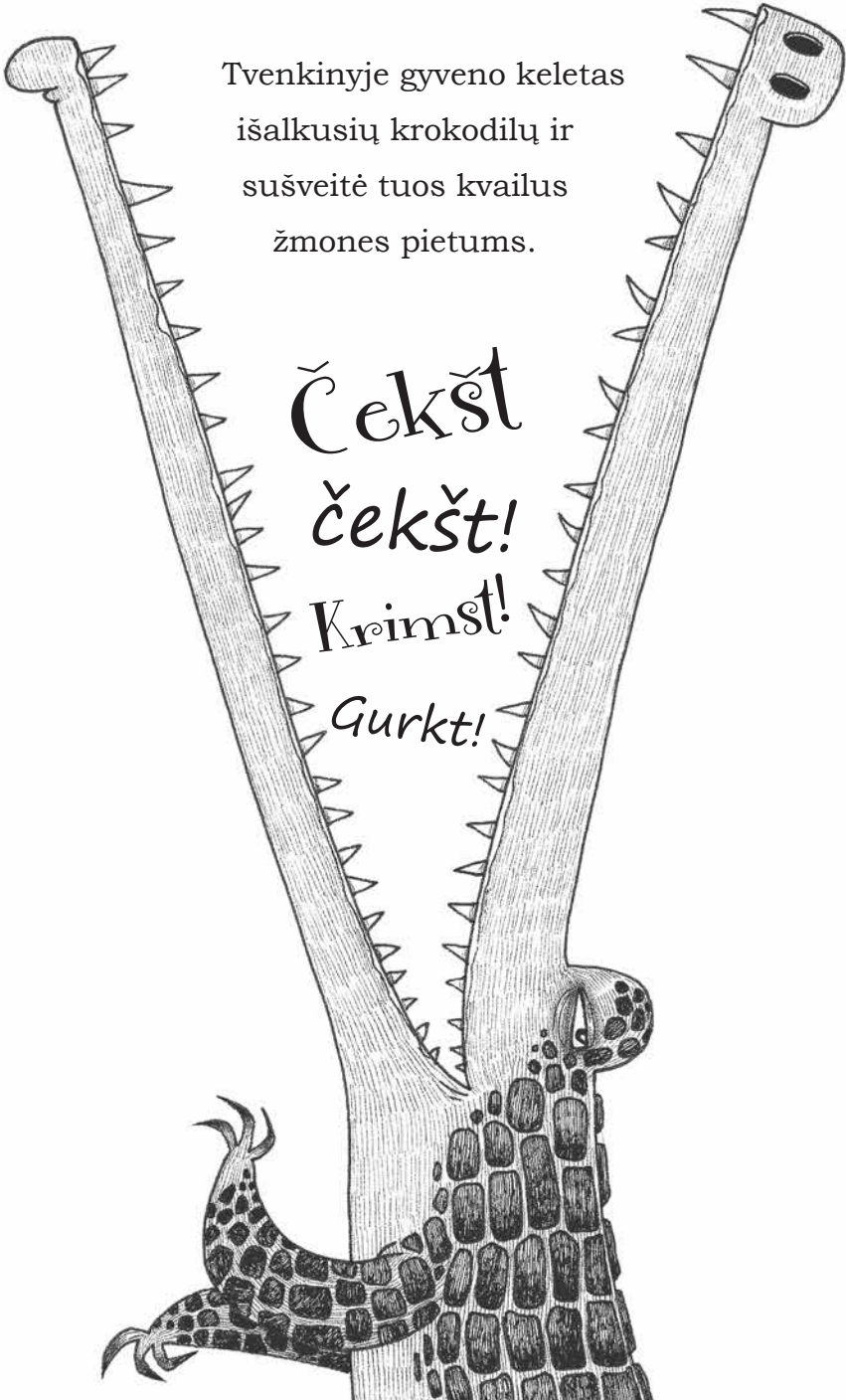

Gal kas norėtų
sumuštinio su
agurku?

Vieną dieną medaus mėnesio atvykusi porėlė safario parke kvailai užklydo į krūmus, neturėdama jokių apsaugos priemonių, tik kuprines. Afrikos vidurdienio saulė jiems pasirodė per karšta, todėl jie nusimetė chaki spalvos drabužius ir išoko į tvenkinį pasimaudyti. *Didžiulė klaida.*

Tvenkinyje gyveno keletas
išalkusių krokodilų ir
sušveitė tuos kvailus
žmones pietums.

Čekšt
čekšt!
Krimst!
Gurkt!

Anglakalbės hienos Spotas ir Sju, kurios buvo labai išimylėjusios viena kitą, pamatė, kas atsitiko, ir atslinko pašniukštinti tarp išmėtytų daiktų.

– Ei! – pakvietė Spotas. – Eikš, žiūrėk, kas čia!

Jis padavė jai du pasus, kuriuos rado vienoje kuprinėje.

– Oi, oi! – šūktelėjo Sju. – Mūsų vargšeliai buvo Fredas ir Amelija Boldai. Tegul ilsisi ramybėje.

Abi hienos akimirką sustingo ir nuleido galvas pagerbdamos vargšus žuvusius žmones.

Bet hienos garsėja kaip prisitaikantys padarai, todėl netrukus, žinoma, Sju kilo drąsi mintis.

– Mielasis, ar galėtum vaikščioti tik užpakalinėmis kojomis? – paklausė ji Spoto.